

ΝΟΥΜΑΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Γ.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 13 του Νοέβρη 1905

ΓΡΑΦΕΙΑ: Οδός Οικονόμου αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 172

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΨΥΧΑΡΗΣ. 'Απολογία (συνέχεια).
 ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. 'Ο δωδεκάλογος του Γύφτου—Θεοί.
 ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ. 'Από τον κόσμο του Σαλονιού—'Ιγγλέζικη ανατροπή.
 ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ. Τò Κατοστάριχο.
 ΒΛ. ΚΟΡΟΛΕΝΚΟ. Τά νυχτερινά φώτα (μεταφρ. Μιχάλη Λυκιερδούπουλου).
 Α. ΣΙΓΑΝΟΣ. Θεατρικά—'Ηρώ και Λέαντρος.
 ΣΑΜΠΡΟΛ. 'Απορίες και Φόβοι
 Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. 'Ο Παληκαρῶς.
 ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Λέαντρος Παλαμάς. Α. Α.
 Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Πράγματα ('Ο κ. 'Υπουργός της Παιδείας δὲν εἶναι ψεύτης—'Η Κατάδικη του Φραγκοῦδη—Οἱ κερανοὶ τῆς «Κύμης»—Πατριωτισμός τῆς κοιλίας—Δημητράκης ὁ Παλλάκης—Οἱ ἐπισημοὶ βιβλιοκἀπηλοι)
 ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ—'Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ— Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Ο ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΥΨΤΟΥ

ΘΕΟΙ

'Εσθησα κι ἀπ' ὄσους τόπους πέλασα,
 Σὲ ναοὺς ἀγνάτνια, τὸ τσαντίρι,
 Γνώρισα τὴν ἐκκλησιά,
 Τὸ ντζαμί, τὸ μοναστήρι,
 Κι ἄλλαξα γοργὰ καὶ χτυπητὰ
 Λόγια μὲ πιστοὺς καὶ μὲ λευτερές,
 Μὲ εἶδαν ὀρθρινὸ οἱ βασιλικές,
 Καὶ ξενύχισα σὲ λαῦρες καὶ σὲ σκητιές·
 Καὶ παντοῦ, ἀπὸ τῶν 'Ελλήνων τὰ συντόγματα
 'Ὡς τὴ μυριοστόλιση παγὸδα,
 Μύρια κι ἀπόκοτα ξεφύλλισα
 Τῆς λατρείας ὅλα τὰ ρόδα.
 Ξένος ἔμεινα κι ἀσκήλατος
 'Απὸ σέβας, δέηση, τάμα·
 Εἴμ' ἐγὼ τῶν ἄθεων ὁ προφήτης
 Κ' ἡ ζωὴ μου εἶναι τὸ θᾶμα.
 Καὶ μονάχα μιὰ φορὰ στήν Πόλη μέσα
 Μ' ἄγγιξε ἱερὴ κ' ἐμὲ λαχτάρα·
 Καὶ μοῦ τήνε φύσηξες ἐσύ,
 Γύφτισσα γυναῖκα ξεμαλλιάρα,
 Καὶ τὸ τρέξιμό σου τὸ τρελλὸ
 Μέσ' στὰ τρίστρατα καὶ μέσα στὰ καντούνια·
 Πίσω σου οὐρλιασμα σκυλιῶν,
 Γύρω σου παιδιῶν πετροβολήματα,
 Κι ὄχλος, καὶ σοῦ χτύπαι τὰ κουνούνια.
 Ποιὰ στιγμή νὰ σ' ἔσπειρω βλαστήμιας,
 Ποιᾶς ὀργῆς βάσταξ' ἐσένα μήτρα,
 Σκύβαλο τοῦ κόσμου κι ἀποκόμματο,
 Ποῦ εἶσαι ἡ Σίβυλλα, ἀπαρνήτρα;
 Κ' ἔκραζες βραχνά, —τὸ κράξιμό σου
 Δὲ μπορῶ νὰ τἀπολησμονήσω—
 Κ' ἔκραζες: «Φωτιά! νὰ κάψω τὸν Παράδεισο!»
 Κ' ἔκραζες: «Νερό! τὴν Κόλαση νὰ σβύσω!»

Μεγαλόπρεπα περάσματα
 Τῶν θεῶν ποῦ δὲν πιστεύω,
 'Απὸ σᾶς πὺδ μεγαλόπρεπος,
 Γαληνὰ σᾶς ἀγναντεύω.

'Απ' τὰ δάση διὰν ἀνάμεσα
 Κι ἀπ' τὸλόπυκνο λογγάρι
 Μὲ περνάει σὲ ῥάχη ἀσέλωνη
 Γοργή μούλα καβαλλάρη,

Οἱ φτελιές καὶ τἀγριοπρίναρα
 Καὶ τὰ πεῦκα καὶ τὰ ἐλάτια
 Κι ὅλα τὰ δέντρα ζερβόδεξα
 Πιλαλᾶν κι ἀπὸ τὰν ἄτια,

Κι αὐτὰ φεύγουν σὰν πετούμενα,
 Κι αὐτὰ κάνουνε σὰν κάποια
 Ξένα ἀγρίμια ἀνεμοπόδαρα
 Ποῦ θὰ δέξων τὰ δροσάτια.

'Ὅσο θέλετε φαντάζετε
 Καὶ πλανεύετε τὰ μάτια·
 Μήτε ἀγρίμια ἀνεμοπόδαρα
 Μήτε πετεινά, μήτε ἄτια!

Εἴμ' ἐγὼ ποῦ τρέχω κι' ὄχι ἐσεῖς,
 Τὰ ριζόδερα ἐσεῖς εἶστε,
 Φτάνει ὁ καβαλλάρης νὰ σταθῆ
 Γιὰ τὰ σταματήστε!

Μεγαλόπρεπα τρεχάματα
 Τῶν θεῶν τῶν ἀθανάτων,
 'Ὅπου καὶ ὅπως κι ἂν ὑπάρχετε,
 'Ὡ ἐσεῖς, ἱσμοὶ φαντασμάτων,

'Ὡ τῆς πλάνης γιγαντέματα,
 Θεοὶ ἐσεῖς, ἀλλοίμονό σας!
 'Απ' τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἄνθρωπος
 Σεκαβαλλικένη ἐμπρός σας,

Καὶ σταθῆ καὶ διῆ πῶς στέκεστε
 Σὰν τὸ δρόν καὶ σὰν τὴ φτέρη
 Καὶ σταθῆ καὶ διῆ πῶς κρέμεστε
 'Απὸ τὸ δικό του χέρι,

Καὶ γοικάντας πῶς τοῦ κρύβετε
 Τὴν ἀέρινη τὴν ὄψη
 Κάποιων οὐρανῶν δλόβαντων,
 Πάρη καὶ σᾶς κόψη,

Καὶ τὸν ἥλιο πῶς τοῦ κρύβετε
 Βλέποντας, καὶ γιὰ ν' ἀνάψη
 Μιὰ φωτιά γιὰ φῶς, γιὰ ζέσταμα,
 Πάρη καὶ σᾶς κἀψη!

Τέλους κανετοῦ, καμῶς ἀρχῆς
 Τὴ δική μου γνώμη φράχτης
 Δὲν ὀρίζε· εἶμαι τοῦ τίποτε
 Πανελεύτερος ὁ κρᾶχτης.

Εἴμ' ἐγὼ ποῦ σβύνω τὸ Γιατὶ
 Κ' εἴμ' ὁ ἀπαρηγῆς τοῦ Κάτι.

— 'Αεροπέρινα ἀκαβαλλίμεντο
 Τῆς ἐρμῆς ἀδάμαστο ἄτι!

Τῆς βλαστήμιας τἀσιραπόβροντο
 'Απ' τὰ μάτια μου ποτὲ
 Κι ἀπ' τὰ χεῖλια μου δὲν ἔσπασε
 Πρὸς ἐσένα, ὅποιε, θεέ!

Ὅτε μιᾶς στιγμῆς δὲ γνώρισα
 Γιὰ σὲ πόθο, φόβο, ὀργή·
 Ποιὸς χτυπάει τὸ δὲ στοχάζεται
 Καὶ ποιὸς τρέμει τὸ δὲ ζῆ;

Τόσο νὰ καρφώσω πρὸς ἐσὲ
 Δύναμαι τὸ στοχασμό,
 'Ὅσο δύναμαι τὴ θάλασσα
 Πεζοδρομὸς νὰ διαβῶ.

Δὲν ἐπρόσπεσα στὸν ἴσκιό σου,
 Καὶ γιὰ νὰ σοῦ δεηθῶ
 Δὲν ἐδέθηκα τρεμάμενος
 Μὲ κανέναν οὐρανό.

Καὶ στὴ γλῶσσα ποῦ τὴ μίλησα
 Καὶ (ποῦ; πότε; πῶς;) τὴν πῆρα
 Καὶ τὴ φύλαξα σὰ λείψανο
 Ξεσκισμένο ἀπὸ πορφύρα.

Καὶ στὴ γλῶσσα ποῦ ξανάφωνα
 Μ' ὅλα ποῦ ἔχω θησαυρίσει
 Τὰ χρυσόλογα χιλιάλογα
 'Απ' 'Ανατολή καὶ Δύση,

Μιὰ πλανεύτρα λέξι ἀγρίκητη
 Μιὰ εἶναι μόνο· ἡ π ρ ο σ ε υ χ ῆ !
 'Ὡ ναοί, προφῆτες, εἰδωλα,
 Εἰδωλα, προφῆτες, ναοί!

'Απὸ σᾶς μακριὰ ὅπου πάτησα.
 Μὲ τὸ πάτημά μου ἐφάνη
 Τὸ γραμμένο μαγιοβότανο.
 Τὸ μελλόμενο βοτάνι.

Μὲ τὸ πάτημά μου βλάπησε
 Τὸ βοτάνι ποῦ λιντρώνει,
 Καὶ μὲ τὴ ζωὴ μου δλάνθισε,
 Καὶ στὴν ἐρημο φυτρώνει,

Τὸ βοτάνι τῆς ἀνάστασης·
 Πότε θᾶρθη ἡ ὥρα, ἡ ὥρα
 Ν' ἀπλωθῆ μέσ' ἀπ' τὴν ἐρημο
 Στὴν πολύκοσμη τὴ χώρα!

Ν' ἀνακράξῃ ὁ κόσμος κόβοντας
 Τᾶνθια σου τὰ νικηφόρα
 Κι ἀνασάινοντας τὰ μύρα τους,—
 Πότε θᾶρθη ἡ ὥρα, ἡ ὥρα!

'Ὡ τὸ ἐπέρτατο τἀνάσασμα.
 'Ὡ τὸ ἀνάκρασμα τῆς νίκης
 'Υστερ' ἀπὸ κἀτεργα σκλαβιάς
 Κιὰ 'πὸ χρόνια καταδίκης!

Στήν ημέρα όταν ο άνθρωπος
Νέα παρθένα ροδοκάλλια
Ξαναφέρει από την άβυσσο
Σάν πρωτόβγαλτα κοράλλια·

Όταν ο ουρανός από βραχνάς
Της ψυχής και από φοβέρα
Άπειρο άδειανό και άδιάφορο
Ξαναγίνει πέρα ως πέρα!

Όμως ο άνθρωπος αν γράφτηκε
Γιά πολύ να σε προσμένει,
Ώ βοτάνι εόν άμισόρητο,
Κ' έμπρός πάντα να πηγαίνει

Σπαταλώντας το λιβάνι του
Στά φαντάσματα των δλων
Και τη δύναμή του λάτρισσα
Στά ποδάκια των ειδώλων,

Κι αν προφήτες θέλη και καλά,
Των θεών διαλαλητάδες,
Κι αν τεχνίτες θέλη και καλά
Των ειδώλων δουλεντάδες,

Είμ' εγώ ο προφήτης, είμ' εγώ
Κ' ήρθα εδώ να διαλαλήσω
Βασιλιά θεού το τίποτε
Στόν αιώνα εμπρός και πίσω.

Χωρίς έχτρα, χωρίς έρωτα
Ή τερνίτης ήρθα εδώ
Γιά των ψευτοειρών σου, άνθρωπε,
Τό ναό να πλάσω εγώ

Τέρας άγαλμα το τίποτε
Μ' όλες τις θεοποιίες της πλάσης,
Τέρας για να φοβηθής,
Και μαζί για να γελάσης!

Πόρος, Καλοκαίρι του 1899

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΠΑΛΗΚΑΡΑΣ

Η «Ματιά» του Άβάζου φωτίζει από προχτές το γραφείο μου και το στολίζει. Δε χορταίνω να τη βλέπω, να την καμαρώνω. Δε λέω πως δε χορταίνω και να τη διαβάζω, γιατί την είξερα προί βγει σε βιβλίο, από τα κομάτια που μου διάβασε ο ίδιος ο συγγραφέας κάτω από τα πυκνόφυλλα δέντρα του κήπου του, κι από τ'άλλα κομάτια που δημοσίεψα στο «Νουμά». Το βιβλίο λοιπόν το καμαρώνω μοναχά και τάζιζι. Και σε Νάρκισσος καθρεφτίζομαι κ' εγώ σ' αυτό γιατί, άρνηντας την ψεύτικη μετριοφροσύνη κατά μέρος, μπορώ να τον φωνάξω με περηφάνεια πως η «Ματιά» δημιουργήθηκε στις στήλες του «Νουμά», γιατί οι ταπεινές αυτές στήλες καλοδεχτήκανε στην άρχή τα γλεντζέδικα ποιηματάκια του Iudas Ergan, και κατόπι τα έξοχα και καταντίπ Ρωμαίικα δηγήματά του, σαν το άξέχαστο «Μπήκαν κλέφτες στο μαντρί...», στο που σιγά σιγά, με παιγνιδιάρικα τραγουδάκια και με λεβέντικα δηγήματα, ο άνοιχτόκαρδος Iudas Ergan ξετυλίχτηκε στον παληκαρά Άβάζο.

Αυτό το επίθετο του ταιριάζει και μ' αυτό τότε χαιρέτησα στα μουφερε προχτές το βιβλίο του στο γραφείο μου. Ο παληκαράς κ' είναι παληκαράς όσο λίγοι. Δεν είναι ανάγκη να διαβάσετε το βιβλίο του για να το βρήτε. Διαβάστε μοναχά το ξώφυλλο και την αφιέρωση. «Η Ματιά. Μελέτη Γ. Ν. Άβάζου ύφηγητή στο Έθνικόν Πανεπιστήμιο». Μωρέ τί λέτε; Ύφηγητής; Έπιστήμονας δηλ. που ονειρεύεται μιά μέρα να γίνει καθηγητής, και να μη φοβάται να τυπώνει βιβλίο, με τ' όνομά του φαρδύ πλατύ

και με τους τίτλους του, γραμμένο στη δημοτική; Και να τολμάει ακόμα το βιβλίο του αυτό ναν τάφιερώνει στον «ΤΙΜΗΜΕΝΟ ΠΑΤΡΙΟΤΗ». Άλέξαντρο Πάλλη, σε κείνονε δηλ. που πήγε να μάς χαλάσει τη θρησκεία μεταφράζοντας το Βαγγέλιο; Σε κείνον που προδώνει σήμερα το Έθνος χαλώνοντας τη γλώσσα του, με τις άνόητες (γράφτηκε κι αυτό!) μεταφράσεις της «Ίλιάδας» και του «Κύκλωπα»; Σε κείνον που βρίστηκε άδιάντροπα άπ' όλες τις σοβαρές εφημερίδες μας, στο ουτε ο βρωμερώτερος Ρωμιός;

*

Ναι, ο Άβάζος τάκανε αυτά. Ο Άβάζος άγωνίζεται για την Άλήθεια και η Άλήθεια δε φοβάται τίποτα. Θα μιλήσει, κι' άς πει ό,τι θέλει ο κόσμος, κι' άς γελάσει, κι' άς πετροβολήσει. Δε δίνει λεφτό για τίποτ' άπ' αυτά. Κι' άντι να την άποκαρδιώσουν οι βρισιές και τα πετροβολήματα, τουναντίο τη δυναμώνουν και την αναγκάζουνε να τραβάει γρηγορώτερα το δρόμο της.

Καλοί κ' οι σοφοί, μα περισσότερο μάς χρειάζονται σήμερα οι παληκαράδες για τον άγιο τον άγώνα μας. Έξοχο το βιβλίο του Μανώλη του Τριανταφυλλίδη, δημοτικιστής ο συγγραφέας του ίσαμε το μεδούλι, μα δεν είχε το κουράγιο ναν το γράψει το βιβλίο του στη δημοτική. Έγραψε στην καθαρεύουσα. Κι στα λόγου σου, ο έπιστήμονας, ο σοφός, που έρχεται να μου μάθει πως η Δημοτική είναι η Έθνική μας γλώσσα και πως αυτήν έχουμε καθήκο ιερό να γράφουμε, μου γράφεις το βιβλίο σου στην καθαρεύουσα, πως έχεις την άπαιτηση ναποκοτήσω εγώ, ο τιποτένιος γραφιάς, να γράψω τη δημοτική; Ποιός μπορεί ναρνηθεί τη μεγάλη επιστημονική άξία του φίλου και συνεργάτη μου, του Βέη, μα και ποιός δε σαστίζει στα βλέπει ένα άρθρο του στο «Νουμά» γραμμένο στην ύπερ-δημοτική, και την ίδια μέρα άλλο άρθρο, σ' άλλο περιοδικό, γραμμένο στην ύπερκαθαρεύουσα; Σε μάς που ξέρουμε πως ο Βέης κι ο Τριανταφυλλίδης, και Κινέζικα να γράφουνε, δεν παύουνε να ναι δημοτικιστάδες κι από τους φανατικώτερους, το παράξενο αυτό πράμα δεν κάνει καμιά έντύπωση. Μα τί θα λείει άραγες ο κοσμάκης που ζητάει σήμερα να φωτιστεί από τους σοφούς μας;

Άμα όλοι οι δημοτικιστάδες γράφουμε την καθαρεύουσα, ποιός θα γράψουν τη Δημοτική; Οι κουλοί και τα κοφοχέρικα άγάλματα τω Μουσειώ μας; Όταν οι δημοτικιστάδες γράφουνε Δημοτική και καθαρεύουσα, δε θα μπορέσουμε ναποδείξουμε ουτε τη φιλολογία πως έχουμε με το μέρος μας, γιατί θα σου λείει ο «Νουμάς» πως έχει συνεργάτη του το Δημοτικιστή Αντώνη λ. χ., μα θα σου λένε και τα «Παναθήνια» — «Μά έχω κ' εγώ συνεργάτη μου το μυχτό Αντώνη»; θα σου λείει και η «Άθηνά» του κ. Χατζηδάκη — «Μά έχω κ' εγώ τον καθαρευουσιάνο Αντώνη συνεργάτη μου». Μ' αυτόν τον τρόπο ένας άνθρωπος θα μοιράζεται σε τρεις... γλώσσες και θα παίρνει η κάθε μερίδα τη γλώσσα της. Ο κοσμάκης, είπαμε, θα κάνει μιά τέτλια σκέψη, γιατί έμεις όλοι μας το ξέρουμε πως ένας είναι ο Βέης κι αυτός δικός μας, κι άς γράφει κάποτε και την καθαρεύουσα.

*

Ο Άβάζος έχει έτοιμο για τύπωμα κι άλλο βιβλίο του, τη «Θεραπευτική των Όφθαλμικών παθών».

— Αυτό πιά, του είπα, θα είναι γραμμένο στην καθαρεύουσα, αφού είναι καθαρά διδαχτικό βιβλίο και θάν το διαβάσουνε φοιτητάδες.
— Ά, μπά! μου άπάντησε ήσυχα ήσυχα.

Έπειδή θάν το διαβάσουνε φοιτητάδες, γι' αυτό ίσα ίσα είναι γραμμένο στη δημοτική! Τί, διάολο! Άτιμία κάνουμε και θα κρυβόμαστε;

Και η ματιά του άστραψε από περηφάνεια. Και θυμήθηκα τον άγαπημένο μου τον Έφταλιώτη που όταν του σύστησα τον Άβάζο κάπιο μεσημέρι σε μιά μπίρα, θάμασε τη ματιά του, τη γιομάτη ειλκρίνεια κι άπόφαση.

Άτιμία κάνουμε; Το ίδιο ρωτάω κ' εγώ κάθε τόσο μερικούς δικούς μας που θέλουνε να κρύβονται και με παρακαλάνε να μην τους φανερώσω πως γράφουνε στο «Νουμά». Γιατί, μωρέ παιδιά, να κρυβόμαστε; Τί κάνουμε; Κλέβουμε, σκοτώνουμε, άτιμαζόμαστε, και τρέμουμε μη μάς πάρουνε μυρουδιά; Δε σας δίνει κουράγιο το παράδειγμα του Παλαμά, του Καρκαβίτσα, του Βλαχογιάννη, και τόσων άλλων δικών μας; Δε σας μεθάει σήμερα η παληκαριά του Άβάζου;

Οι άλλοι πρέπει να ντρέπονται και να φοβούνται. Οι άλλοι που δουλεύουνε στο Ύψωμα, που καπηλεύονται τα ιερά και τα δσια της πατρίδας για να κερδίζουν παράδες και χερσοκροτήματα. Οι άλλοι, κι' όχι Έσείς οι τίμιοι εργάτες κ' οι άπονήρευτοι πατριώτες. Μακριά σας ο φόβος και δώστε στον άγώνα μας εκείνο που του χρειάζεται σήμερα, την Παληκαριά.

*

Ένευ χτώντας τις προάλλες πάνω στα χερόγραφα της «Άπολογίας» του μεγάλου Δατκάλου μας και λιονταρόψυχου Άρχηγού μας, πέταξα από τη χερά μου στα διάβασα δυο τρεις χρυσές άραδοϋλες αφιερωμένες του Άβάζου στο γλυκό μου του Άβάζου, που ίσως κανέννας από μάς δεν του παραβγαίνει στην άφείλεια και τη δύναμη της πέννας. Άνοιξε δρόμο καινούριο ύστερας από το Μαρκέτη...

Νά η κρίση που ταιριάζει στο βιβλίο του Άβάζου: άφείλεια και δύναμη πέννας. Βιβλίο επιστημονικό που διαβάζεται σε ρομάντσο.

Η «Ματιά», μαζί με το Ηλιοφέγγαρο του Πάλλη, την Πλουτολογία του Μαρκέτη, το «Κρασί» του Σπασινόπουλου, τη Φυσιολογία της κ. Παπαμύσκου, που θα τυπωθεί αύριο μεθαύριο, και με τόσα άλλα επιστημονικά άρθρα που τυπώνονται κάθε λίγο στο «Νουμά», άποδείχνει ολοφάνερα πως η Έθνική μας γλώσσα, που είναι σήμερα η έπίσημη γλώσσα της ποίησης και της φιλολογίας μας, θα είναι μιά μέρα, και πολύ γρήγορα, και η έπίσημη γλώσσα της Έπιστήμης, φτάνει να βρεθούν τεχνίτες σαν τον Άβάζο να την καλομεταχειριστούνε και παληκαράδες σαν κι αυτόνε να μη δειλιάσουνε ναν τάποδείξουνε με τα έργα τους.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ ΜΟΥ

Συντή, μου ψόφησες, καημένη,
χωρίς τον κόσμο να χαρείς,
χωρίς μιά μέρα έφηνχισμένη
Σάν όλα τα σκυλιά να δεις.

Α. Α.

Μιά φορά κάποιος Άθηναίος κατηγορούσε το Διογένη, γιατί αφού παινέθη περισσότερο τους Λακεδαιμόνιους δεν κάθεται και μαζί τους. Κι ο Διογένης του είπε:

— Γιατί κι ο γιατρός, αν και ξαναφέρει την ύγιά, όμως δεν κάθεται ανάμεσα στους άρρωστούς.